

Priče Marice Milčec

KAD MAMA SANJA MORE

Kad moja mama sanja more, onda je sigurno da ga te godine nećete vidjeti. To se dogodilo nama, jedno ljeto kad smo bili malo manji. Mama je jedno jutro rekla da je sanjala more i zato idemo ljetovati na more. Još nije znala kako će to izvesti, ali je dodala da budemo bez brige, jer kad ona nešto sanja to se i ostvari. Ja sam joj vjerovala. Kad moja mama nešto kaže onda je to tako. Nakon par dana, rekla je, sve je sređeno. Sigurno putujemo, kad mama tako kaže!

Još je rekla da na more idemo sa prijateljima. U šator, na otok. Ne znam o kojem je otoku bilo riječ. Imao je neko čudno ime i odmah sam ga zaboravila. Mama je pričala da ćemo putovati vlakom, a onda čamcem. Spavat ćemo u šatoru. To baš nije onakvo ljetovanje kakvo nam je mama poželjela, ali je bar nešto. Bit ćemo na moru, i još je kazala da će to biti jeftino jer ćemo zajedno s prijateljima pripremati hranu. Lijepo je sve predvidjela i mi smo joj vjerovali. Malo mi je bilo sumnjivo što se tata baš ne raduje suviše, a onda sam se sjetila da njega more ne zanima, pa sam i na to zaboravila. Za nas su počele pripreme i brat, mama i ja smo se bavili time. Kad je tata dobio plaču, mama nas je odvela u grad kupiti sve što nam treba. Najprije *plivice*, jer još ne znamo plivati. Dobra pomagala za plivanje su najvažnija. Mama misli da je najvažnije da smo sigurni u vodi. Onda smo kupili razne kreme za sunčanje. Mama misli da je najvažnije da smo sigurni i kad nismo u vodi. Još smo kupili sprej koji odbija komarce i ostalu gamad, jer je mami najvažnija naša sigurnost i od opasnih i svih ostalih kukaca. Kupili smo kupače kostime, nekoliko majica, sandalice za vodu koje su isto jako važne, jer će nas čuvati od oštrog kamenja i morskih ježeva. Puno stvari smo kupili, to je stajalo puno novaca. Nema veze, rekla je mama, jer će i ona dobiti plaču prije nego pođemo. Osim priprema uz trošenje novaca, bile su tu i još neke pripreme. Svaki dan smo se sunčali. Mama nas je mazala kremom za sunčanje i pazila da ne izgorimo. Rekla je da je jako važno da na more dođemo već preplanuli da nas ne pregori morsko sunce. Nama je to bilo jako

dosadno, jer je mama naredila da ležimo raširenih ruku i nogu i da se okrećemo kad i kako nam ona kaže. Napuhala je stari bazenčić i napunila ga vodom. Tako smo se mogli i kupati. Ja bih se radije pripremala samo za kupanje, ali mama se ljutila kad god bih ušla u vodu bez pitanja. A to je zato jer bi me nakon toga opet morala mazati i trošiti kremu za more. Na more ćemo sigurni od svih opasnosti, rekla je. Svaku večer, prije spavanja, mama nam je pričala priče o moru. Bila je tu i jedna o školjki koja se zvala *Sedefna ruža*. To je prelijepa priča i kad ju moja mama priča, čini nam se da ispod prozora šumi more. Sanjarili smo tako o moru i bilo je kao da već jesmo na moru. Bez mora. Ne znam razumijete li me, ali meni se ponekad, prije no što bih zaspala, činilo da kroz prozor u sobu ulazi miris mora. Tako je to trajalo nekoliko dana. A onda je plaču dobila i mama. A onda, na kraju, uopće nismo otišli na to more. Niti na taj otok. Uopće nigdje nismo otišli. Više se ne sjećam što je mama rekla, ali mislim da je bilo nešto kao: *svi su šatori na otoku tom i tom već zauzeti*. Ja sam na mamu bila jako ljuta. I na stričeka Zvonka koji je trebao sve organizirati. Mama nije bila ljuta. Rekla je da smo baš lijepo sanjarili o moru dok smo se pripremali. Moglo je biti i gore, kazala je. Da smo znali da ne idemo ne bi bili sretni čitavo vrijeme dok smo se pripremali. Već bi bili tužni jer svi idu na more a mi ne. Ovako smo bili na moru barem u mašti. Meni to nije dosta. Mami je.

Ja to ne razumijem! Nikada to neću razumjeti!

KLAUN MAMA

Moja mama stalno mora glumiti. Ne samo da s tobom ili brat ima temperaturu. Već i onako, za pravo. Sve tete u vrtiću glume. Mama češće od drugih jer za to ima dara. I zato jer to voli. A kaže da ne voli. To kaže da bi se mi manje ljutili što provodi toliko vremena spremajući svoje uloge. Tete u vrtiću moraju glumiti, jer su prave kazališne predstave skupe. I zato mama glumi sve

što joj kažu. Jednom je glumila majmuna. To joj je bila najbolja uloga. I uopće nije bila teška, rekla je, k'o stvorena za nju. Morala je samo praviti gluposti i kreveljiti se. Ja najviše volim kad mama glumi dobru vilu. Onda je lijepo obučena. Mama ne voli tu ulogu jer ne odgovara njenom karakteru. Tako ona kaže, i još kaže da bi lakše glumila zločestvu vješticu. Ali jedna uloga je bila stvarno jako dobra. Mama je glumila klauna. Obukla se i našminkala, onako, kao pravi klaun. Ni rođena je baka ne bi prepoznala. Ja jesam, jer sam znala da je to moja mama. Ništa nije trebala govoriti, bila je klaun bez riječi. Samo, kad je došla na pozornicu i vidjela puno djece i odraslih, tako se prepala da je pobjegla.

Onda su je dovukli natrag. Mislim da se mama nije bojala, smislila je to da bude veći štos. I bio je. Svi su se smijali. Onda je dalje sve bilo jednostavno. Mama je bila jako dobar klaun. Bila sam jako ponosna. Nadala sam se svi će je prepoznati i znati da je to moja mama. Izvodila je svakakve smiješne gluparije i svi su se smijali. Djeca najviše. Neki su se valjali po podu. A sve je to radila smrtno ozbiljna. Takva vam je moja mama. Rođeni klaun. Od onda je uvijek klaun na maskenbalu i sve nas zabavlja. Ne znam tko više uživa, ona ili djeca. A ja sam sretna, jer to je moja mama. Jednom smo se igrali maštaonice u kojoj je svatko morao otkriti svoju tajnu želju. Tada sam saznala da mama silno želi biti klaun. U pravom cirkusu. Barem jednu večer. Onda sam odlučila da joj ispunim tu želju. Kad odrastem i zaradim puno novaca, bude li potrebno, kupit ću joj cirkus. Neka mama bude pravi klaun! Ako hoće, i svaku večer!

MAMA FRIZERKA

Iznenadili bi se da samo znate što sve moja mama zna. Najbolje zna odgajati tuđu djecu. Sa svojom joj to ne ide baš uvijek od ruke. Ona zna šivati, štrikati, vesti, heklati, kuhati, čistiti, glačati, prati i zavezati kravatu. Još zna i kopati po vrtu. Raditi najbolju savijaču od trešanja, potrošiti sve novce na tržnici i posvađati se s mesarom kad ju hoće prevariti na vagi dok kupuje meso. Mama još zna sama otići u Italiju po cipele, iako tata kaže da to zna svaka budala s novcem i viškom vremena. Svašta još zna, teško je to i nabrojiti. Mene ljuti što mama zna šišati i

frizirati. Zato jer šiša svakog osim mene. Susjede, kume, strine, bake, pa čak i stričeka Ivicu. Zbog stričeka se ljuti i teta susjeda, jer kaže da je on škrtica i tako samo štedi novac za pravog bricu. Čak je mami zabranila da ga šiša. Ali mojoj mami nitko ne može ništa zabraniti. Šišala je ona njega dok teta Slavica nije zabranila i odvela ga frizeru. Njemu je mogla zabraniti, pa ga zato mama više ne šiša. Sada šiša brata. Tata kaže da bi bolje izgledao da je pao pod kosilicu. Mome je bratu svejedno jer je on mali. Jednom ga je tata vodio frizeru, a on je zvao u pomoć. Tatu je bilo sram, pa sada mama opet smije šišati derište. Sve ona šiša, i djecu u vrtiću kad se igramo frizera. Najprije pita mame, a one daju da im unakažava djecu. Samo mene neće šišati. Ponekad mi tek skratit šiške. A ostalu mi kosu svaki dan plete u pletenice. I onda još hoće da sam mirna. Pa me to čupa. I djeca me potežu za pletenice. Onaj Josip, svaki čas. Već mi je dosta tih pletenica. Prava gnjavaža.

Odrezat ću ih sama! Kad već neće mama!

MAMA I LASTAVICE

Kuća u kojoj živimo nije uvijek bila kuća za ljude. Prije nas, to je bila štala. U njoj su djed i baka držali krave i konje. U štali pod krovom, ispod grede, lastavice su imale gnijezdo. Svake su godine u proljeće stizale, malo popravile gnijezdo i u njemu odgajale svoje mlade. Tako je bilo i one godine kad su mama i tata od štale odlučili načiniti dom za nas. Baka i djed nisu više imali konje i krave, ali su lastavice i dalje tu živjele. Zimi ih nije bilo. Otišle bi u južne krajeve. Kuću su počeli graditi početkom ljeta. A prvo su morali srušiti štalu. Male lastavice još nisu proletjele. Mama nije dopustila da se ruši krov dok lastavice ne prolete. Tako će, rekla je, imati priliku da prežive i potraže novi dom. Tata se jako ljutio, ali to mu ništa nije vrijedilo. Mama je već odlučila da se radi samo ono što ne uznemiruje lastavice. A njih je sve uznemiravalo. Kao da su stulite što se događa, jednog su dana napustile gnijezdo. Mama misli da su proletjele ubrzanim tečajem i preselile u štalu kod susjeda. Tako smo mi dobili kuću. Tako su lastavice izgubile dom. Mama kaže da je to tako u životu, netko dobije a netko izgubi. Mislim da je sama najviše patila zbog ovog životnog pravila. Sljedeće proljeće mi smo već stanovali u novoj kući, koja je nekada bila štala. Tata kaže da je i sada ponekad štala. Sigurna sam

da se samo šali, jer mama pazi na red u našoj kući. Toga smo proljeća imali žalosne probleme s lastavicama. Kad bi vrata od kuće slučajno ostala otvorena, one bi ulijetale ravno u nju. Zapravo u hodnik. Tu bi panično lepršale a onda izletjele. Jednom je jedna pala na pod i nije mogla poletjeti. Mama ju je uzela, pregledala krila i nožice i zaključila da joj nije ništa. Samo se uplašila.

Mama kaže da lastavice pamte mjesto gdje su se izlegle i da se tamo uvijek vraćaju. To mogu razumjeti, ali mi nije jasno kako nisu upamtile da je to sada naš dom. Mama to ne može objasniti. Meni je lastavica jako žao i rado bih im dala našu kuću, ali kamo ćemo onda mi. To je naš jedini dom. Mama kaže da je to bio i njihov jedini dom, ali da će se već nekako snaći. Tako je i bilo. Ubrzo smo otkrili da grade novo gnijezdo pod krovom garaže. Odmah smo se zabrinuli. Što će biti kada na garažu stavimo vrata? Onda ćemo već nešto smisliti, kaže mama, i ja znam, sigurno ima već neki plan. I zaista, kad su majstori stavljali vrata načinili su ih tako da se gornji dio mogao skinuti. Kad su laste bile doma, dio vrata je stajao naslonjen na zid u garaži. U jesen, nakon sto su otišle, tata je taj dio stavio na mjesto. I tako je na kraju sve bilo dobro. Svi smo imali svoj dom. I mi, i lastavice koje svakog proljeća dolaze. One su naši sustanari i mi ih volimo. A one vole nas, jer zašto bi svake godine ponovo dolazile? Tako misli mama i ja se slažem s njom. Mama najbolje zna. Baka kaže da laste dolaze samo sretnim ljudima. A tko je sretniji od nas, naročito kada su i lastavice u svom domu?

nije nikakav neznanac, a drugo, kako da to razumijem kad mene nikad nisu ostavljali. Moja mama mene svugdje vodi. U kupovinu, kad ide liječniku, u posjete prijateljicama i svugdje gdje mora ići. Čak idem s mamom na njezin posao. Kud mama, tamo i ja! Na to sigurno ne misli kad kaže da ih moram razumjeti. Kad mama vodi djecu u šetnju, želim da budem prva i držim se mami za ruku. Onda ona kaže da je ona meni mama za po doma i da svoju ruku nekom drugom. I stalno tako. Neki dan me isprašila po turu. Zbog tuđe dječurlije. Gledali smo nekakav film sa životinjama. Najprije, mama nije dala da sjedim u prvom redu, jer sam veća od nekih. Pa je još onda stalno zahtijevala da šutim, i ne govorim što vidim, jer to vide i drugi, i još je dodala da i njima moram dati priliku da kažu što znaju. E onda mi je stvarno bilo dosta! Mama je baš pokazivala sličicu na kojoj je bila divlja svinja. Rekla sam da je to slon. Mama je rekla da nije. Ja sam rekla da baš je. Mama me još malo nagovarala da priznam da je slon zapravo svinja, ali ja se nisam dala smesti. Onda je mami valjda puknuo film i lijepo me podigla sa stolčića i dala mi po turu. Malo, nije me to boljelo. Boljelo me je što je to uradila pred svom tom razmaženom dječurlijom. Znam da sam ju naljutila. Priznajem da je slon bio svinja: Ali se pitam kako mama ne razumije da sam ja samo dijete koje želi svoju mamu za sebe. Mamu za uvijek, a ne samo za po doma!

Zar je to tako teško razumijeti?

MAŠKARE

MAMA ZA PO DOMA

Sigurna sam da ne možete niti zamisliti kako je djetetu koje mora s nekim dijeliti svoju mamu. Nekad samo tatom, a nekad s bratom ili sestrom. Meni vam je gore i od onih koji mamu dijele sa više braće i sestara. Jer ja svoju dijelim s djecom koja mi nisu ništa. Moja mama radi u vrtiću. Ona je teta u vrtiću! Kad god se koje derište rasplače, eto ti mame da ga tješi, ljubi i mazi. I ja sve to moram gledati. Kako neki klinjo slini i cijedi suze po mami. Po mojoj mami! Najradije bih mu rekla da ju ostavi na miru i još bih ga tresnula. Ne radim to često jer je tamo ona. Moja mama brani tuđu djecu i još kaže da moram razumjeti kako im je teško kad im mame odu na posao, a njih obave s nepoznatima. Prvo, mama

Umojoj smo obitelji svi ljudi za maškarama. Tata nije. On kaže da ih vidi previše i onda kad im nije vrijeme. A kad im je vrijeme samo mu uzmu novce. Mama s pripremanja počinje i mjesec dana prije fašnika. Mi joj pomažemo. Kažemo joj što želimo biti a ona se snalazi. Kupuje materijale, šiva, nabavlja šminku i sve što treba. Nekada i za djecu svojih prijateljica. A to mrzim. Onda nema dosta vremena za nas. Ima nekih za koje se trud uopće ne isplati. Moj brat, na primjer, on svoju šminku pojedje zajedno s krafnama i to već u prvoj kući. I baš ga briga što se mama mučila da nabavi šminku i da ga našminka. Jednom nije našla bijelu šminku pa je iskoristila puder za vodene kozice. Taj vam je blesan i to pojeo. Srećom, ništa mu nije bilo. Novac njega uopće ne zanima, samo krafni. To je u redu, tako